

OBROVSKÁ ENERGIA

Kráľovstvo Božie záleží v moci.

...rozhovory o prebudení pri káve...

... pokračovanie z minulého čísla

Brat Tomáš, starší zboru:

„Teraz, keď hovoríš brat pastore, spomínam si na toho pána profesora z Banskej Bystrice, ktorý sa zakaždým objavil na našich evanjelizáciách. Stále bol prekvapený, že vždy prinášame okrem evanjelia aj nejaké naše nové produkty. CD –čka s našimi chválami, kázňami, naše vyučovania, časopisy, brožúrky, video CD –čka a pod. Vrazil, že vy teda pracujete... Aj to je istým prejavom Božej moci...“

M. Gócze, pastore zboru:

„Áno, určite, aj to je svedectvom Božej moci v našich životoch. S plným vedomím, spolu s apoštolom Pavlom, môžeme povedať, že hojne pracujeme, ale nie my, to milosť Božia a moc Božia v nás. Napadol mi ešte jeden prípad, ktorý krásne ilustruje istý jav pravidelne sa opakujúci na našich pouličných evanjelizáciách – mám na mysli „podbalkónove“ typy.

Vieš, čo mám na mysli. Ľudí, ktorí stoja obďaleč, pod balkónmi, alebo pri obchodoch, alebo sedia v letných záhradách a počúvajú kázané slovo, aj keď zatiaľ nemajú odvahu prísť bližšie a Duch Svätý sa ich dotýka priamo tam pod balkónom. Stalo sa to v Košiciach pred viacerými rokmi na pouličnej evanjelizácii pred vedeckou knižnicou na Hlavnej ulici. Všimol som si pri budove bývalého Tuzexu stáť chlapíka. Stál tam počas celej mojej kázne. Ako prikovaný, dosť ďaleko, vo vzdialenosti asi 100 metrov. Tváril sa nezúčastnene, ale evidentne sa niečo s ním dialo. Ani neprišiel vtedy dopredu. Objavil sa až o týždeň na našich Bohoslužbách, ktoré sa konali vtedy v Tabačke. Prichádzal ku mne veľmi opatrne, trasúc sa a ma oslovil. Predstavil sa mi, že je spevákom rockovej skupiny. Mohol mať tak okolo 35 – 40 rokov. Ešte stále sa chvel, pozeral na mňa tak vyplašene. Spoznal som v ňom toho muža z ulice. Vrazil, že prijal Pána Ježiša za svojho osobného Pána a Spasi-

teľa priamo tam na ulici, že sa modlil so mnou modlitbu prijatia na mieste, kde stál. Povedal, že tam bola taká moc, že skoro spadol priamo na zem na Hlavnej ulici, tam kde stál, tých zhruba 100 metrov od miesta, kde som stál ja. Bol plný radosti, ale mal aj obrovskú bázeň, nerozumel, čo sa s ním deje. Bolo to, podľa jeho vlastných slov, tak mocné.

Božia moc pracuje aj na ulici, nielen v budovách. Duch Svätý nie je obmedzený ani časom, ani priestorom.

Raz mi povedala jedna novinárka alebo niekto iný, už sa presne nepamätám, kto to bol, že určite tá moc pôsobí len v nejakých uzavretých miestnostiach. Chcela tým povedať, že ide o akýsi druh nejakej sugescie alebo davovej psychózy. Omyl. Božia moc – moc Ducha Svätého pracuje aj na otvorených verejných priestranstvách, netreba si Božiu moc a Božiu prácu mýliť s prácou nejakých okultných liečiteľov. Je to niečo absolútne iné.“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Pokiaľ ma pamäť neklame, priamo tam, na tom mieste sa udial ešte jeden zázrak, mám na mysli tú pani z Bratislavy.“

M. Gócze, pastor zboru:

„Bola to jedna milá pani z Bratislavy, tak v stredných rokoch, ktorá bola v Košiciach, tuším, na služobnej ceste. Zmeškala vlak domov do Bratislavy. Tak sa vrátila na Hlavnú ulicu, aby sa poprechádzala, pokiaľ jej nepôjde ďalší vlak.“

Išla práve okolo miesta, kde sme my stáli, kde som hlásal evanjelium. V tých časoch, bolo to už dávnejšie, sme ani nemali aparáturu. Nepoužívali sme žiadnu techniku. Tuším ani mikrofón som vtedy nemal alebo ak áno, tak len nejaké drobné ozvučenie. Božia moc nie je ani z hlasnej produkcie, ani z hudby.

Ako sama neskôr povedala, niečo ju priťahlo priamo na miesto, kde som kázal evanjelium a ihneď, ako prišla, musela tam zostať stáť. Všetko, čo bolo kázané,

bolo o nej, o jej živote. Zažívala, podľa jej vlastných slov, veľmi silné dotyky. Prijala Pána Ježiša za svojho Pána a Spasiteľa. Prišla dopredu na modlitbu a len, čo som na ňu položil ruky, doslova „letela“ vzduchom a padla pod Božou mocou na zem. Chvíľu bola mimo seba. Prebrala sa a mala slzy šťastia, radosti a dojatia v očiach. Vydala svedectvo, že cítila uzdravujúci Boží dotyk, Pán ju prikryl svojou nádhernou mocou. Bol to veľmi silný dotyk. Povedala, že už vie, prečo zmeškala ten vlak do Bratislavy. Boh ju priťahol na miesto, kde sa s ňou potreboval stretnúť, aby ju mohol zachrániť a zmeniť jej život. Cestovala domov s Ježišom v srdci, zachránená, spasená, šťastná, úplne nová. Zažila Božiu moc v Košiciach. Apropos, práve vtedy tam bol jeden pán na ulici, ktorý bol veľmi drzý. Nemal žiadne zábrany. Celý čas „očumoval“, čo sa robí. Videl totiž tú pani „letieť“ pod Božou mocou. Nebola len ona jediná, ktorá zažila Boží dotyk, vtedy tam bolo viac ľudí uzdravených.

A ten čumil, nielenže pozoroval, čo sa deje a nechápal, ale prišiel ku mne na vzdialenosť pol metra a chodil okolo mňa počas mojej služby úplne na „drzovku“. Bolo leto, mal som tričko s krátkymi rukávami a modlil som sa za chorých. Bol pekný slnečný deň. Už mi nedalo, lebo to bolo dosť nepríjemné a nikto nezasiahol, usporiadateľská služba ešte nefungovala, tak som sa ho opýtal, o čo mu ide. Z neho vyhĺklo, že kde mám tie káble a to dynamo, ktorým do ľudí púšťam elektrický prúd. Že, kde je ten človek, ktorý natáča to dynamo generujúce elektrický prúd, po zásahu ktorého padajú ľudia na zem. Pozeral som sa na neho začudovane. Vravím, že mám tričko s krátkymi rukávami, žiaden človek pri mne nestojí, žiadne káble na mne ani v mojej blízkosti neboli. Ten človek nechcel veriť, že je to Božia moc, že existuje niečo také ako Božia moc. Videl na vlastné oči, že ľudia sú zasiahnutí nejakou neviditeľnou mocou pod šírým nebom, bez akejkoľvek sugescie, bez hypnózy a nevedel si to vysvetliť.

Pravdu o pôsobení Ducha Svätého nedokázal prijať, neveril tomu, preto si vymyslel nejaké vlastné zdôvodnenie. Sám sa presvedčil na vlastné oči, že som nemal žiadne káble, žiaden generátor alebo dynamo, no bol presvedčený, že niekde musí byť. Ani sám sebe neveril. Ľudia radšej veria všelijakým bláznivým teóriám, ako Božiemu slovu alebo dokonca vlastným očiam.

Kráľovstvo Božie je však reálne a zase sa prejavilo v moci, za bieleho dňa na ulici, na verejnosti. A vždy prichádza v moci. A tam, kde sa zjaví, tečie láska Božia...”

Brat Tomáš, starší zboru:

„Ľudia musia niekedy cestovať stovky

kilometrov, zmeškať vlak, dostať sa na to správne miesto, aby zažili Boží dotyk, Božiu moc. Je to nádherné.

Ako to bolo v tom sci-fi klube? Niekedy okolo rokov 1990-1991 to bolo, nie? Lebo viem, že si hlásal evanjelium už dokonca pred rokom 1989, keď bol ešte starý socialistický režim. Už vtedy sa diali zázraky...”

M. Gócze, pastor zboru:

„Máš pravdu, už vtedy som na zástavkách autobusov, električiek alebo aj priamo v dopravných prostriedkoch, boli aj také prípady, hral na gitare evanjelizačné piesne aj zvestoval evanjelium tak, ako sa

dalo. Pokiaľ dobre viem z tvojho rozprávania, aj ty si svojim kolegom v dopravnom podniku hovoril o Pánu Ježišovi, tiež ešte v časoch hlbokkej totality. Ešte sme sa, ale nepoznali. Samozrejme, vtedy ešte za to boli veľké postihy, ale vďaka Pánu, nič sa mi nestalo.

Bol som aj v tom sci-fi klube, kde boli samí intelektuáli, bolo to tam naozaj zaujímavé, k tomu sa ešte vrátim. Ale, keď hovoríme o tých rokoch totality, t.z. roky pred 1989-tým rokom, vtedy som pracoval v tlačiarňach. Dnes počúvame od ľudí, že oni museli byť komunistami, lebo ináč sa nedalo existovať v spoločnosti. Tak to

je lož. Ja som komunista nebol, ani môj otec, ani moja mama, ani moja sestra - preto sa nedostala na medicínu, ani môj brat...

A nielenže sme nemuseli a neboli sme, ale dalo sa aj hlásať evanjelium. Síce nie verejne a s veľkým rizikom, ale kto miloval Pána, ináč nemohol. Nehovorím o nejakom hrdinstve, hovorím o láske.

Teda nielenže som nebol komunist, ale naopak. Vo Východoslovenských tlačiarňach, kde som pracoval, som hlásal evanjelium nielen svojim kolegom v práci, ale aj samotnému vedúcemu našej prevádzky, ktorý bol mimochodom predsedom

Komunistickej strany v celých tlačiarňach, ktoré mali vtedy okolo 900 zamestnancov. A ja som mu v pracovnej dobe čítal príbeh o Nikodémovi, kázal som mu, že sa musí znovunarodiť z Ducha a z vody.

Tri hodiny stál pri mojej rezačke, robil som totiž rezača. Nezobrali ma na Teológiu, lebo som odmietol podpísať spoluprácu s ŠTB. Aj tam priamo v tlačiarňach na mojom pracovisku bol za mnou dôstojník, ktorý ma chcel naverbovať. Slušne som odmietol povediac, že ak Boh chce, aby som tam bol, tak tam budem. To bolo v roku 1988. Povedal mi, že všetko o mne vie, že aký som bol „vtáčik“. Nezapieral som, priznal som, ale povedal som, že vidí, že ma Boh zmenil, že môže zmeniť aj jeho. Odišiel s tým, že bez podpisu spolupráce s ŠTB sa na školu nedostanem. Nedostal som sa, robil som ďalej rezača. No zato som hlásal evanjelium kolegom, a to dokonca aj predsedovi strany. Totiž, bolo to tak, že šiel práve okolo môjho stroja, kde som mal položenú Bibliu, a práve som čítal o Nikodémovi z tretej kapitoly Evanjelia Jána o znovuzrození. Bolo to dopredu pripravené Pánom. Opýtal sa ma, čo čítam a ja som mu povedal, že píše sa tam o tom, že sa musí znovuzrodiť. Bol z toho trojhodinový rozhovor o Ježišovi, o potrebe narodenia sa z Boha. Počas pracovnej doby. Strojmajster chodil okolo, dudral, soptil, hneval sa, nadával, že sa rozprávame, púšťal nelichotivé poznámky na našu adresu, ale nič nemohol robiť. Lebo to bol jeho vedúci, jeho šéf, predseda strany. Som unavený z toho, keď mi ľudia hovoria, že museli byť komunistami, členmi strany, ktorá popierala Boha. Nie, oni chceli, lebo chceli robiť kariéru a čo si o tom myslí Boh, že tým de facto zrádajú Boha, ich nezaujímalo. Najsmutnejšie na tom je, že dnes sú cirkvi plné takýchto ľudí, oni chcú byť v každom režime jednoducho hore, pri koryte, pri moci. Vedia sa veľmi rýchlo adaptovať, je to čudný druh ľudí, bez chrbtovej kosti, milujúci slávu tohto sveta.

Tiež neviem pochopiť ľudí, ktorí dnes nemôžu vraj hovoriť o Pánovi. Netvrdím, že je ideálna sloboda v našej krajine, ale je to voľnejšie, ako bolo za totality, zatiaľ nehrozia za to také tresty, aké hrozili v socializme.

Pravda je, že viac milujú seba, svoju kariéru ako Krista. Boja sa, že by so poškodili svoju dobre našliapnutú kariéru v robote, vo firme, že by ohrozili svoje prémie, odmeny, viac milujú peniaze.

Ale podme naspäť do tlačiarne. Takže ešte stále bola totalita a ja som hlásal evanjelium predsedovi strany v pracovnej dobe, počas plnej prevádzky. Tri hodiny stál pri mne a nemohol odísť. Čo to bolo, ak nie moc Svätého Ducha?

Aj keď to bol komunist, bol to férový, čestný chlap. Bol oveľa čestnejší ako mnohí kresťania, ktorých som stretol za 26 rokov svojej služby. Žiaľ, aj vo svojej službe.

Ale to nie je všetko. Kolegovia sa začali obracať, prijímali Pána Ježiša.

Jeden, druhý, tretí, muži, ženy, ...už ani sa presne nepamätám, koľko sa ich obrátilo. Nebolo to zase až tak masové, ale za chvíľu sme mali skupinku.

Priamo tam na pracovisku vznikla skupinka. Objavili sme pôjd v starej budove tlačiarne a začali sa tajné Bohoslužby počas obedňajšej prestávky. Kolegovia spolu so mnou radšej obetovali čas na obed, aby mohli počúvať Božie slovo a aby som sa mohol za nich modliť. Kládol som tam, na starom zaprášenom pôjde medzi spráchnivenými trámami, na nich ruky a oni padali rovno do prachu pod Božou mocou a zažívali aj krst Duchom Božím. Začali hovoriť v iných jazykoch, bolo to krásne. Počas pracovnej doby sme mali v socializme tam vo Východoslovenských tlačiarňach na povale Kráľovstvo Božie v moci. Niektorí prestali fajčiť, niektorí boli uzdravení, bolo to nádherné.

Božie kráľovstvo sa prejavuje v moci, a nemôže ho obmedziť alebo tomu zabrániť žiaden režim. V Sýrii, v Číne, alebo

Afrike sú aj dnes ľudia prenasledovaní pre vieru v Ježiša Krista, pretože sú kresťania a šíria evanjelium. Vraj dokonca už aj v Rusku začínajú prenasledovať kresťanov za hlásanie a šírenie evanjelia.

Ale dobré, mocné Božie slovo nemôžeš spútať. Len musíš milovať Boha viac ako seba, svoje pohodlie.“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Tak je, dobre hovoríš. A ten sci-fi klub? Ako to tam prebiehalo? Čo sa tam presne stalo?“

M. Gócze, pastor zboru:

„Už sa k tomu dostávam. Jeden môj známy, ktorý bol ateista a obrátil sa cez moju službu, ma oslovil, či by som nebol ochotný ísť kázať evanjelium do sci-fi klubu. Súhlasil som, veľmi rád idem poslúžiť.“

Prišli sme do Osvetového strediska Iskra na sídlisku KVP v Košiciach.

Mohlo tam byť okolo 30-40 ľudí, už sa presne nepamätám. Boli to intelektuáli, ktorí, neviem už presne prečo, ale „tropili“ si žarty z viery v Boha. Zrejme ma už čakali. Konečne mi dali priestor, tak som začal kázať o Kristovi, o Jeho smrti na kríži, o Božej láske, o hriechu, o potrebe zmieriť sa s Bohom cez kríž Ježiša Krista. Priamo počas kázne sa vysmievali, robili poznámky, nikto nereagoval na evanjelium. Tak som ich vyzval, aby prišli na modlitbu, že Boh ich môže aj uzdraviť, že zažijú Božiu moc. Zrazu sa jeden človek zodvihol a prišiel dopredu. Položil som na neho ruky, v momente padol na zem. Opýtal som sa, čo ho trápilo, aká choroba... On sedel na zemi a len krútil hlavou. Povedal, že nič mu nebolo, jednoducho tomu neveril, že spadne, chcel dokázať, že nič sa nestane... a zrazu bol na zemi. Dosiahol pravý opak, atmosféra zhustla, ľudia sa prestali vysmievať, urážať, stíchli a verím, že začali prehodnocovať svoje postoje. Myslím, že viac už nič mimoriadne nebolo, ak nerátam ich predsedu, ktorý začal byť veľmi nervózny, vraj či mám

na to papier, aby som mohol robiť toto. Povedal som mu a aj ukázal, že mám, ale neviem, či mu to bude stačiť, mne to stačí. Ukázal som mu Evanjelium sv. Marka 16. kapitolu :

„A povedal im: Idte po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu!“

Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený.

A uverivších budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať démonov, budú hovoriť novými jazyky,

hadov budú brať, a keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im; na chorých budú vzkladať ruky, a budú sa mať dobre.“

/Mar.16.15-18/

To je môj papier, len počúvam svojho Pána, Jeho príkaz, Jeho poverenie. On mal na mysli iný papier, ja mám tento

doklad a ten stačí.

Ten večer minimálne jeden človek zažil Boží dotyk, ale všetci, ktorí tam boli a sa posmievali, videli, že Kráľovstvo Božie záleží v moci a prichádza v moci. Už sa neposmievali, ten večer už určite nie...!“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Vraj si mal nejakú konfrontáciu s istým psychotronikom z Ruska.“

Tak je, bol to žiak Kašpirovského a volal sa Dr. Sergej Peredrij. Mal seansy v Dome umenia. Vybrali sme sa za ním, aby sme ho upozornili na to, že moc, ktorú používa nemusí byť z Boha. Už sa nepamätám s kým, ale bolo to okolo roku 1992. Prišli sme za ním, po jeho akcii, samozrejme seansy sme sa nezúčastnili.

Modliac sa v Duchu Svätom sme k nemu

prišli, prijal nás a začal sa rozhovor. Prebiehal v pokojnom diplomatickom duchu, ale nikam to nevedlo. On tvrdil svoje my svoje. Povedal som mu, že ak súhlasí, môžeme konfrontovať moc, ktorú on používa s mocou, ktorú v službe používam ja. Povedal som mu, že na neho, s jeho súhlasom, položí ruky a zažije moc Ducha Svätého. Samozrejme, predtým sme sa modlili a umiestnili sme sa pod ochranný plášť svätej krvi Ježiš Krista. On ku podivu súhlasil, napriek tomu, že som ho upozornil, že môže tú moc, ktorou disponuje stratiť. Aj tak súhlasil. Tak som sa začal modliť. Položil som na neho ruky a začalo sa čosi diať. Bolo evidentne cítiť Božiu prítomnosť, začalo ho nakláňať smerom dozadu, stále nižšie a nižšie, prehýbalo ho to v krížoch. Chvilu bol v tejto polohe,

ja som sa modlil v mene Ježiš.

On mal zatvorené oči. Po čase oči otvoril, a vyšlo z neho akési: „UF!“...a povedal po rusky, že ty máš veľmi vysoké spojenie. Ja som mu nato odvetil, že nie nemám. Ja mám iba spojenie s Najvyšším, Stvoriteľom, Otcom nášho Pána Ježiš Krista prostredníctvom Ducha Svätého, ktorý nám bol poslaný na zem.

Upozornili sme ho, aby v tejto činnosti takýmto spôsobom radšej nepokračoval, aby činil pokánie, zmieril sa s Bohom. Že aj jemu patrí tento dar, toto zaslúbenie Otcovo – Duch Svätý. Priamo tam na mieste nechcel, neprejavil túžbu prijať Pána Ježiša, tak sme odišli. Ešte aj neveriaci vydávajú svedectvo o moci Ducha Svätého, uznávajú, že tá moc je väčšia ako moc, ktorou oni disponujú. Menu Ježiš sa musí pokloniť každé koleno, aj koleno Pe-

redrijove.

„aby sa v mene Ježiša sklonilo každé koleno bytostí ponebeských a pozemských i podzemských,“

/Filip.2.10/

Ježiš je Najväčší a jeho príchod bol v moci a vždy sa zjavuje v moci.

Nie sú to chytrácky vymyslené bájky, ale je to realita, ktorej svedkami boli apoštolí, celá prvá cirkev a o tom vďaka Božej milosti môžeme svedčiť aj my.

„Lebo sme neišli za chytrácky vymyslenými bájkami, keď sme vám oznámili moc a príchod nášho Pána Ježiša Krista, ale jako takí, ktorí sme boli očitými svedkami jeho veličenstva.“

/2Pet. 1.16/

A ty, brat Tomáš, ty si už znovuzrodeným kresťanom nejakých 40 rokov, možno o niečo viac. Čo ťa viedlo k tomu, že si prišiel do Oázy? Prišiel si od bratov baptistov, že? Ako to bolo?“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Áno, narodil som sa a vyrastal som v baptistickej rodine. Zažil som veľa krásnych vecí, tam som aj prijal Pána. Mal som tam veľa priateľov. Čosi mi však chýbalo. Videl som v Biblii, že prvá cirkev založená Pánom mala toho oveľa viac. Poznal som, že Pán chce a vie dať toho oveľa viac a u nás mi to chýbalo. Naozaj mám pekné spomienky na detstvo, rodinu, ale i cirkev, len duchovne mi to už nestačilo. Slovo mi ukazovalo, že v cirkvi má byť nielen moc k spaseniu.“

M.Göcze, pastor zboru:

„Prepáč, že ťa na chvíľu preruším, aj ja mám na detstvo a cirkev len krásne spomienky. Rodičia ma od malička viedli k Bohu. Do kostola sme chodievali každú nedeľu, vo všetky sviatky, a to sme nemali ani auto. Niekedy sme išli pešo a bolo to

poriadne ďaleko, ale bolo to pekné. Dnes ľudia majú v rodinách aj dve – tri autá a nevedia prísť na Bohoslužby, potom budú plakať, keď sa im stratia deti vo svete ... prepáč pokračuj ...“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Teda, vedel som, že Pán mi chce dať viac, myslím na duchovné veci. Bol som hladný po Bohu, po tom, čo mala prvá cirkev, a čo sa kdesi počas dejín stratilo... A našiel som to v cirkvi Oáza cez službu môjho milovaného pastora – teba, brat pastor – Mikuláša Góczeho.

Bol by som veľmi ochudobnený, ak by som nenašiel túto službu, ďakujem Bohu za teba brat pastor. Tu som našiel to, čo som hľadal. Tu sa káže evanjelium Ježiša Krista v plnosti, v moci a sile. Človek zažíva Božiu lásku, Jeho moc na každých Bohoslužbách, evanjelizáciách stále a znova a znova. Deje sa to nepretržite odkedy som odišiel od baptistov a prišiel som do Oázy. Nielen sporadicky, ale neprestajne.

To je to, čo som hľadal. Som naozaj vďačný Bohu, že môžem stáť s tebou, brat pastor, v službe. Prešiel som cez mnohé denominácie od bratov katolíkov počnúc baptistov, ako som spomínal, cirkev bratskú, evanjelikov, kalvínov až po letničných – apoštolskú cirkev, poznal ich učenie, ale skutočnú plnosť Božej prítomnosti som našiel až tu, v Oáze Viery.“

M.Gócze, pastor zboru:

„Ale určite si všade v tých cirkvách, cez ktoré si prešiel, ako vravíš aj s kresťanskou skupinou od baptistov, v ktorej si hrával a s ktorou ste slúžili v tých spomínaných denomináciách, našiel mnoho dobrého, určite vlastnili aj oni časť tej veľkej pravdy Božieho slova.“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Samozrejme, len mi tam všade chýbala plnosť, to, čo som našiel tu, mocné Božie konanie, kázanie v moci Ducha, tie mno-

hé skutočné zázraky, čo sme zažili a zažívame, tá Božia radosť, neustále rastúca Božia prítomnosť.

Tu je to naozaj, ako to cítim a vnímam, správne, biblické, tak, ako to vidím v Biblii a nechcem, aby sa to skončilo. Trvá to už 26 rokov, ja som v tejto cirkvi asi 22-23 rokov a stále je to rovnako živé, krásne, mocné, plné radosti a ako som už spomínal, rastie to. Nie sú Bohoslužby, že by Pán ku mne nehovoril, že by nebolo dobre, že by sa Pán nezjavil v moci. Ako to bolo aj na jednej z posledných našich evanjelizácií v Prešove. Aj brat Robo to môže potvrdiť. Na základe plagátu prišli na evanjelizáciu dvaja ľudia. Istá pani Eva S., s ktorou som sa rozprával, mi povedala, že zažívala obrovskú Božiu prítomnosť, cítila sa skvele, bola naplnená veľkou radosťou a povedala, že jej určite máme dať vedieť, keď prideme zase. Jej známy, ktorý prišiel spolu s ňou, takisto povedal, že sa cítil veľmi dobre, slobodne a radosťne. Položil otázku, ako je to možné, že o nás nepočul už skôr? Aj ja si kladiem tú istú

otázku, prečo nás zamlčujú, nerozumiem, prečo taja, že sme tu. Mladý muž vravel ďalej, že chodieval len z práce do kostola, kde spieva v zbore, že ani nemal potuchy, že niečo také na Slovensku existuje. Cítil Božiu moc a tiež chce prísť, len musel utekať do práce.

Naozaj nechápem, prečo takto ľudia uvažujú..., prečo to robia. Každý, kto príde na našu Bohoslužbu je nadšený a sám vydáva svedectvo o tom, že cíti niečo, čo ešte inde alebo vôbec nikdy nezažil, prežíva veľkú radosť, slobodu, obrovskú Božiu prítomnosť a mu je jednoducho dobre.“

Brat Robo, starší zboru:

„Dovoľte bratia, nech pridám jedno svedectvo aj ja. Je to svedectvo sestry Soni K., ktorá prišla do cirkvi asi pred pol rokom. Povedala, že veľmi rada počúva pána pastora, najmä ako pútavo a bez papiera káže. A aj počas chvál, vidno, že to nemá naučené, ale že to prežíva. Odkedy chodí na naše Bohoslužby, podľa jej

svedectva, cíti, že jej modlitby sú vypočuté a slová z kázne sa priamo dotýkajú jej srdca.

Jednoducho, ako to povedal Tomášovi aj ten podnikateľ, obrovská energia - obrovská moc.“

M.Gőcze, pastor zboru:

„Chvála buď Pánovi, aj za tie krásne svedectvá, za to, že Pán tak mocne koná v našom strede. Za to, že sme mohli poznať a môžeme prežívať, že Božie kráľovstvo sa prejavuje v moci a nie prázdnych rečiach. Nemalú cenu sme museli za to platiť a aj platíme, často slzami, ale Pán zbiera naše slzy a teší nás nevýslovnou radosťou. A každým potešením, aby aj my sme mohli tešiť iných potešením, ktorým sme sami tešení.“

„Požehnaný Bôh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstiev a Bôh každého potešenia, ktorý nás teší v každom našom súžení, aby sme aj my mohli

tešiť tých, ktorí sú v akomkoľvek súžení, potešením, ktorým sme sami tešení od Boha.“

/2.Kor.1.3,4/

Tých svedectiev a skúseností o tom, že Kráľovstvo Božie záleží v moci, že naozaj sa to tak deje už 26 rokov v našom strede, je omnoho, omnoho viac, tu sú len niektoré z nich. Ešte som nespomenul sms správu jedného milého brata, ktorého som mal rád a ktorého som si vážil, ktorý, žiaľ, už pred rokmi odišiel zo služby a teraz neviem, čo sa s ním deje. Zúčastnil sa našej evanjelizácie v Banskej Bystrici. Po skončení evanjelizácie, po ceste domov do Košíc som dostal od neho sms – ku. Krátku. Napísal mi: “Mal si z nás všetkých najväčšie pomazanie na seba” ... On bol tiež jeden z prvých, ktorí začínali službu hlásania evanjelia na Slovensku.

Z tej sms – ky som sa, ani vtedy, ani teraz netešil ... Prečo? Lebo, ak to naozaj úprimne tak myslel, tak prečo tí všetci bratia - kresťania z rôznych cirkví nehládali

možnosť, aby som im a ich ľudu poslužil tým pomazaním, ktorým ma Pán pomazal, ktoré vylial na našu službu? Veľmi rád by som to bol urobil, či už sám, alebo s celým teamom bratov a sestier. Každý sa bojí, ale neviem prečo a čoho...Dúfajme, že raz sa to zmení. Dúfajme, že nie až v nebi. Ja len chcem poslušne urobiť to, čo som poznal, že Pán odo mňa očakáva. Túžim naplniť slová apoštola Pavla, samozrejme, až v plnosti časov.

„Bojoval som dobrý boj, beh som dokončil, vieru som zachoval.“

/2.Tim 4.7/

Tiež verím, že Pán rozmnoží svoje zázraky v našom strede, vyleje ešte viac lásky a moci na každého jedného z nás. Verím, že naše svedectvá budú ešte mocnejšie a Jeho tešenie ešte mocnejšie i nežnejšie zároveň. Toto želim tebe brat Tomáš, tebe brat Robo, celej cirkvi a všetkým Boha úprimne milujúcim bratom a sestram v Kristu Ježišovi.

„Požehnaný Bôh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstiev a Bôh každého potešenia, ktorý nás teší v každom našom súžení, aby sme aj my mohli tešiť tých, ktorí sú v akomkoľvek súžení, potešením, ktorým sme sami tešení od Boha.“

/2.Kor.1.3,4/

Aby každý jeden náš – váš deň bol plný lásky, pokoja, radosti v moci Božej, každá minúta života plná Božieho života – moci – nebeskej energie a mocných činov – skutkov Božích, lebo veď

„Lebo kráľovstvo Božie nezáleží v slove, ale v moci.“

/1.Kor.4.20/

Mikuláš Gőcze